

Språk är en jätteviktig del av livet. Det spelar ingen roll var man arbetar eller om man arbetar; alla måste kommunicera med varandra. För att förstå hur språk fungerar på riktigt, ska vi titta på två länder som har intressanta språkprinciper: Sverige och USA.

Sverige har inga officiella språk men det är '*de facto*' att svenska är och skulle vara mest talade. Men det finns fem officiella minoritetsspråk. De är samiska, meänkieli, finska, jiddisch, och romani. Det finns också några invandrarspråk. De är bl.a. bosniska, serbiska, kroatiska, arabiska, persiska, och spanska. Dessutom finns det tre främmande språk som är populära. De är engelska, tyska, och franska. Med så många olika påverkningar det är inte överraskande att massa språkvarianter finns. Några varianter av svenska är påverkade av de angränsande länder av Norge, Danmark, och Finland. Andra varianter är visst påverkade av immigrantspråk. Tre kända varianter är *Rinkebysvenska* i Stockholm, *Rosengårdsskånska* i Malmö, och *Gårdstena* i Göteborg. Dessa varianter är inte dialekter utan de är sociolekter.

USA är liksom Sverige när man pratar om språk för att de inte har något officiellt språk heller. Engelska är '*de facto*' USAs officiellt språk men det finns massa olika språk talade där också. Över 10 procent av befolkningen pratar spanska hemma. Kinesiska, franska, tagalog, vietnames och tyska är också vanligtvis pratade.

Med så många språk och påverkningar finns det många olika brytningar och dialekter. Det är lätt att höra om man har en brytning men det är svårt att identifiera vilket land brytningen kommer ifrån ibland. Det finns också en konstig attityd om vissa brytningar. Många tycker om fransk eller italienskbrytning men de flesta tycker att rysk eller arabiskbrytning t.ex. är dåliga. Detta är orätt och vållar stereotyper.